



En Pere Bufill tenia un caràcter molt alegre i li agradava fer tabola. En aquesta fotografia del 21 de març de 1943 el veiem en primer terme, simulant dirigir. Al seu costat, anant cap a l'esquerra, l'Anton Sureda, en Josep Comas, en Miquel Puig, en Frederic Ballester (+), en Carles Guinart (+), la Montserrat Sureda, en Rafel Mas, en Miquel Moriscot i en Francisc Bigarós.
(Fotografia cedida per en Miquel Puig).

l'un com l'altre érem uns aprenents. Tots els coneixements que ell tenia d'harmonia eren les nocions que havia mal après en un tractat sobre la matèria escrit per Hugo Riemann, editat per l'Editorial Labor dins la seva col·lecció d' iniciació cultural. Com gairebé totes les obres d'aquell pedagog alemany estava mancat d'aplicació pràctica. No cal dir, doncs, que la sardana en qüestió estava farcida de faltes des del primer compàs. Quant als meus coneixements d'instrumentació per a cobla , en aquells moments es limitaven als que havia adquirit de manera autodidacta a base de copiar partitelles de sardanes disposant-les sobreposades; compàs per compàs, en forma de partitura. Malgrat això, vaig acceptar l'encàrrec d'en Pere i, enllestida la instrumentació, una nit que La Principal de l'Escala tocava a la Platja ens hi vam presentar tots dos amb les partitelles a punt, demanant-los si volien interpretar-la. Els músics van mirar els papers amb desconfiança i el pare Vilà em va preguntar amb posat sorrut: